

- πῶς ἀπὸ γῆς ρωμαϊκῆς καὶ γονικῆς σου χώρας
 ἀπεξενώθης καὶ ἔφυγες, ἐλήλυθας ἐνταῦθα·
 500 καὶ πῶς εἰς τὸ Ἑρωτόκαστρον ἐσέβηκες ἀπέσω·
 σύντομ' ἀνάστα, λάλει μοι καὶ ἀφηγήσου μέ τα».
- Καὶ παρευθὺς ἀπὸ τῆς γῆς ὁ Βέλθανδρος ἀνέστη,
 κλίνει πάλιν τὸν τράχηλον καὶ πίπτει πρὸς τοὺς πόδας·
 καὶ τότες ἐσηκώθηκε καὶ πρὸς ἐκείνον λέγει :
 505 «Ὁ τῶν Ἑρώτων βασιλεύς, ἐπεθιμείς γὰ μάθης
 πῶς τὴν πατρίδα ἔφυγα καὶ τὴν ἰδίαν χώρα
 καὶ ξένος ἐπροέκρινα καὶ ἀλλότριος γὰ γένω ;
 Ροδόφιλος μ' ἐπότιζε θλίψεις ἀπειροτάτας,
 χολὰς πολλὰς/ἀπλήρωτας, τοιαύτας καὶ τοσαύτας.
- 510 Εἶπόν σοι, μάθε, βασιλεῦ, τὸν λόγον καὶ τὸν τρόπον,
 ὅτι διὰ θλίψιν ἔφυγον ἀπὸ τὰ γονικά μου,
 διὰ τὴν καταφρόνησιν ἣν εἶχον ἐκ πατρός μου·
 καὶ δι' αὐτὸ ἐξέβηκα θλιμμένος καὶ γυρίζω·
 ἐγύρευσα, ἐδιάβασα χώρας ἀναριθμήτους
 515 καὶ μετὰ πάντων εἰς Ταρσὸν κατήντησα τὸ κάστρον·
 ἠῦρηκα μικροπόταμον καὶ εἰς τὸ νερόν του μέσον
 φλόξ τοῦ πυρὸς ἐξήρχετο· καὶ διὰ τὸ πῦρ ἐκεῖνο
 ἐπιάσα τὸ ἀναπόταμον θέλων ἰδεῖν τὸ τέλος,
 τὴν κεφαλὴν τοῦ ποταμοῦ ἐπιθυμῶν γνωρίσαι.
 520 τὴν φλόγα μέσον τοῦ νεροῦ καὶ πῶς ὄμου συντρέχει.
 Εἶπόν σοι, μάθε, βασιλεῦ, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν
 εἰσῆλθον κ' εἰς τὸ κάστρον σου, κάστρον καὶ ὄντως κάστρον !
 εὐμορφον ἔνι, ἐξάριετον, οὐκ οἶδα πούπετις τίτιον».
- Ὁ δ' Ἔρωσ ἔφη πρὸς αὐτόν, τοιάδε τότε λέγει :
 525 «Γίνωσκε τοῦτο, Βέλθανδρε, τὴν αὔριον ἡμέραν,
 ἔχω γυναῖκες βγενικὰς/τὸν ἀριθμὸν σαράντα·
 στεμμέναις ὄλας δέσποινας, βασιλιοθυγατέρας,
 ἐκλελεγμέναις, εὐμορφαις εἰς εἶδος καὶ εἰς κάλλος.
 Καὶ τοῦτο θέλω ἀπὸ σέ: πασῶν τὴν καλλιωτέραν
 530 γνωρίσης ἀπὸ σύγκρισιν τὴν ἰδικὴν σου μόνος».
- Εὐθὺς ἐπιλογήθηκεν ὁ Βέλθανδρος καὶ λέγει :
 Ἐπὶ συγκρίσεως, Ἔρων μου, λέγεις τῆς ἰδικῆς μου,
 ὄψει ἐν τάχει, δέσποτα, πασῶν τὴν κρειπτοτέραν».
- Ὁ Βέλθανδρος δὲ φοβηθεὶς τὸ τάγμα τῶν Ἑρώτων,
 535 οὐκ ἐχωρέθη εἰς πολλὰ, ἀλλ' ὄμως δειλανδρήσας
 εἶπεν : «Ἐγὼ σου σήμερον τὸ πρόσταγμα πληρώσω».
- Ὁ δ' Ἔρωσ δίδει του βεργὶν τρίκλωνον, πεπλεγμένον
 ἀπὸ σιδήρου καὶ χρυσοῦ καὶ ἀπὸ τοπαζίου λίθου.
 «Καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ βεργὶν, Βέλθανδρε, ἐσὲ τὸ δίδω
 540 καὶ οἶαν κρίνεις ἐξ αὐτὰς κάλλιον παρὰ τὰς ἄλλας
 ἐκείνην δῶσ' καὶ τὸ βεργὶν ὡς δέσποινα τῶν ὄλων».
- Ἐπὶ αὐτῶν, παίρνει τὸ βεργὶν ἐκ τῆς χειρὸς Ἑρώτου·/
 «Γυναϊκάς τε εἰς εὐμορφίαν ὀρίζεις ἵνα κρίνω.
 Ὅσον πρὸς τὸ βλεπόμενον ἐμοὶ οὐ μὴ με λάθῃ».
- 545 Εὐθὺς ἀπεχωρίσθησαν οἱ πάντες ἀπ' ἐκείνον·
 ἀπέμεινε ὁ Βέλθανδρος μόνος, μεμονωμένος
 κατασκοπῶν τὰς χάριτας τοῦ Ἑρωτοκάστρου ἐκείνου·
 καὶ παρευθὺς ἐτήρησεν εἰς ἓν μέρος καὶ βλέπει

- χορὸν ὠραίων γυναικῶν τὸν ἀριθμὸν σαφάντα,
 550 ἔξωθε τοῦ ἡλιακοῦ τοῦ γύρου καθημένας.
 Ἰδὼν ταύτας ὁ Βέλθανδρος ἔφησε πρὸς ἐκείνας :
 «Ἰδοὺ συγκρίνειν ὠρισεν ἔμοι ὁ μέγας Ἔρων,
 καὶ τὸ λοιπὸν, ἀρχόντισσες, ἔρχεσθε νὰ σὰς κοίνω».
 Ἐχωρίσθη μιὰ ἐξ αὐτῶν καὶ λέγει πρὸς ἐκείνον :
 555 «Αὐθέντα, νὰ συγχωρεθῆς, μὴ μὲ παραδικήσης».
 Εἶπε δ' αὐτὴν ὁ Βέλθανδρος ὅτι «Μά τὴν ἀλήθειαν,
 ἀλλότρια, ξένη τοῦ βεργιοῦ σὲ κρίνω, ὦ κυρά μου,
 διὰ τὸ πυρρὸν καὶ τὸ θολὸν τὸ ἔχουν οἱ ὀφθαλμοί σου».
 Ἀπήρε τὴν ἀπόφασιν καὶ πᾶ χώρια κ' ἐστάθη.
 560 Ἄλλη δὲ πάλιν τὸν χορὸν ἀφήκε καὶ ὑπάγει·
 ἰστάθη κατὰ πρόσωπον ἐκείνου τοῦ Βελθάνδρου·
 καὶ λέγει τὴν : «Τὰ χεῖλη σου τὰ περισσά σου, κόρη,
 μεγάλα ἔναι, ἀσχημόκοπα, μεγάλα σ' ἀσχημίζουν».
 Ἐκίνησε μετ' ἐντροπῆς κάκειθε μὲ τὴν ἄλλην
 565 ἀπήγεν, ἐχωρίσθησαν ὁμοῦ εἰς ἓνα τόπον·
 μεγάλως ἐνεστέναξεν ἀπὸ ψυχῆς κάκεινη.
 Κ' ἡ τρίτη περιπάτησεν ἀσύντακτα καθόλου
 καὶ προσκυνεῖ τὸν δικαστὴν καὶ ὁ κριτὴς τὴν λέγει :
 «Ξένην σὲ κρίνω τοῦ βεργιοῦ, οὐκ εἶσαι κληρονόμος·
 570 ἢ φύσις μέλαινα χροιά, νομίζω, ἔποικέν σοι,
 ἀλλὰ ψυχρὸν σοι σόφισμα κατὰπλασεν, ἢ κόρη».
 Καὶ ἡ τετάρτη φθάνοντα, κάκεινος ταύτην λέγει :
 «Ἡ τὰς ὀφρῦς σου ἔμιξις ἂν ἔλειπεν, ὡς βλέπω,
 ἐδέσποζές το τὸ βεργίν, γίνωσκε, ἀπὲ τώρα».
 575 Ἄλλη δὲ πάλιν τοῦ χοροῦ κάκεινη χωρισθεῖσα,
 καὶ πρὸς τὸν μέγαν τὸν κριτὴν ἰστάθη ἀναισχύντως.
 Εἶπεν ἐκείνος πρὸς αὐτὴν : «Οὐκ εἶσαι κληρονόμος
 καὶ νὰ σὲ δώσω τὸ βεργίν, ὅτι στὴν γῆν συγκύπτεις·
 ἰσόκορμος οὐδὲν εἶσαι, καὶ πῶς νὰ σὲ τὸ δώσω;»/
 580 Καρδιακὰ ἐνεστέναξεν καὶ ἰστάθη μὲ τὰς ἄλλας.
 Καὶ μετ' αὐτὰς κατέλαβεν ὁμοίως καὶ ἡ ἕκτη
 καὶ λέγει : «Πρόσεχε, κριτά, νὰ μὴ μοῦ παρακρίνης».
 Βλέψας ἐκείνος πρὸς αὐτὴν οὕτως τὴν ἀπεκρίθη :
 «Τὸ σαχνοπερισσόσαρκον ἂν ἔλειπε ἀπὸ σένα,
 585 ἐδέσποζές το τὸ βεργίν καὶ μόνη σου νὰ τό ἔχης».
 Ἀπήρε τὴν ἀπόφασιν, ὑπάγει μὲ τὰς ἄλλας
 κ' ἐκ τοῦ ἰδρώτος τοῦ πολλοῦ κατάβροχος ἐγίνη.
 Ἄλλη δὲ πάλιν τοῦ χοροῦ τῶν γυναικῶν ἐκείνων
 ἀσύντακτος ἐκίνησεν καὶ πρὸς αὐτὸν ὑπάγει·
 590 κάκεινος λέγει τὴν εὐθύς : «Οὐκ εἶσαι κληρονόμος
 καὶ νὰ σὲ δώσω τὸ βεργίν, διατὶ θεωρῶ σε, κόρη,
 ὅτι τὰ δόντια σου, κυρά, ὡς βλέπω, ψόγον δίδουν·
 τὰ μὲν ἀπέσω κλίνουσιν, τὰ δ' ἄλλα ἐμπροσκύψαν·
 δι' οὗ καὶ εἶπον ἐξ ἀρχῆς : οὐκ εἶσαι κληρονόμος».
 595 Ἀπήρε τὸν ἀπόλογον, ἰστάθη μὲ τὰς ἄλλας.
 Ἄλλ' ὁ χορὸς τῶν γυναικῶν τῶν μηδαμῶς κριθέντων
 ἦλθασιν κατε/νώπιον ἐκείνου τοῦ Βελθάνδρου.
 Ἰσταντο τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ πάλιν ἄλλες πέντε,
 κ' ἐπαίρναν τὴν ἀπόφασιν ἰδικαίως μετὰ ψόγον.

19 r

19 v

20 r

- 600 Ἴδου λοιπὸν ἐμείνασιν ἀπ' ὅλες τὲς σαράντα
 γυναῖκες τρεῖς τὸν ἀριθμὸν νὰ στέκουν σ' ἓνα τόπον.
 Καὶ λέγει τὰς ὁ Βέλθανδρος αὐτὰς τὰς τρεῖς ὡραίας :
 «Δεῦτε κ' οἱ τρεῖς, δεῦτε ὁμοῦ, ἔλθατε νὰ σὰς κρίνω».
 Ἦλθασιν, ἴσταντο κ' οἱ τρεῖς κατενώπιον τούτου.
- 605 Ὡρισε, λέγει πρὸς αὐτάς : «Ἐχω τοῦ νὰ σὰς κρίνω,
 πολλὰ κριβά, πολλὰ ψιλὰ, νὰ μὴ ἔχω καταδίκη
 καὶ πέσω κ' εἰς κατάκρισιν τῆς ἐρωτοκρισίας.
 Λοιπὸν ἐσεῖς, ἀρχόντισσες, δεῦτε κ' οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἴτε,
 ὑπάγετε, κινήσατε ἐκεῖσε πρὸς τὸ πέρα
- 610 καὶ πάλιν δεῦτε πρὸς ἐμέ, ἀπέλθατε, στραφήτε.
 Ἐχω ὀρισμὸν καὶ θέλημα καὶ μετὰ ἀκριθείας
 νὰ κρίνω καὶ νὰ στοχαστῶ τὴν καθεμίαν ὡς πρέπει·
 τὸ κάλλος τοῦ προσώπου τῆς καὶ τὸ κορμὶν τῆς ὅλον,
 τὸ βᾶδισμα, τὸ κίνημα καὶ τὴν πορπατηξίαν τῆς».
- 615 Ἀπήγαν, ἦλθασιν αὐτὲς δῖς, τρεῖς τε καὶ τετράκις/
 καὶ λέγουσι τὸν Βέλθανδρον : «Σύγκρινον, σύγκρινέ μας».
 Εἶδε τὰς τρεῖς ὁ Βέλθανδρος κ' ἐκατεσκόπησέν τας
 καὶ ὡς τεχνίτης ἀκριβῶς ἐκριβολόγησέν τας·
 καὶ πρὸς τὴν μίαν εἶρηκε : «Χωρίζου ἀπὸ τὰς δύο·
- 620 αἱ τρίχες τῶν χεριῶν σου, ὡραία μου, ψέγουσίν σε».
 Καὶ παρευθὺς ὡς ἤκουσε τὸν ψόγον τὸν οἰκείον,
 ἐθλίβην, ἐνεστέναξεν καὶ πρὸς ἐκείνον λέγει :
 «Ὡς ἔκαυσας καὶ ἐμπύρισες τὸ καρδιορρίζωμά μου,
 οὕτω ἄς καγῆ καρδίτσα σου ἀπὸ ἐρωταγάπης».
- 625 Ταῦτα εἰπὼν ἐδιάρθηκε κ' ἐστάθην μὲ τὰς ἄλλας.
 Τὴν δ' ἄλλην λέγει Βέλθανδρος : «Μυριακριβολογῶ σε·
 εἶσαι εἰς τὴν ἀνάπλασιν καὶ πλάσιν τοῦ προσώπου
 καὶ τοῦ κορμιοῦ καὶ σώματος καὶ σὺ ὡσπερ τὴν ἄλλην·
 ἐκείνη ψόγος τῶν τριχῶν, σὺ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν τε.
- 630 Ἐτήρησα τοὺς ὀφθαλμούς, κόρη, τοὺς ἰδικούς σου
 καὶ εἰς τὸ νερὸν τοῦ ἔρωτος κολυμβοπολεμοῦσι·
 νὰ εἶπες κινδυνεύουσιν, ὡραία, νὰ πνιγούσι·
 καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν/βυθίζονται, οὐκ ἠμπορῶ κἂν ὅλως
 εἰς τοῦ νεροῦ τὸ πρόσωπον πάλιν νὰ τ' ἀνηβάσω».
- 635 Κάκείνη, ὡς ἐγροίκησε τὴν κρίσιν τοῦ Βελθάνδρου,
 μετὰ πικρίας ἐτήρησε καὶ βλέπει τον καὶ λέγει :
 «ᾠ ἀδικώτατε κριτά, εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίζω
 νὰ πέσης μέσα στὸν βυθὸν τῆς ἐρωταγάπης·
 καὶ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ νὰ πνιγῆς, ν' ἀποθάνῃς,
- 640 ὅτι καὶ τὴν καρδίαν μου ἀπέκαυσας διόλου».
 Ταῦτα εἰπὼν μετὰ πικρίας ἀπήγε μὲ τὰς ἄλλας.
 Τότε ἰδὼν ὁ Βέλθανδρος τὴν ὕστερον ἐκείνην,
 μετὰ ἐρεύνης ἀκριβῆς σκοπῶν καλῶς τὰ πάντα,
 τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐμορφίαν, τὰ κάλλη τοῦ προσώπου,
- 645 τὸ σείσμα καὶ τὸ λύγισμα, τὸ ἐπιτήδευσμά τῆς,
 εἶπε καὶ ἐγκωμίασεν ἐμβλέποντα τὴν κόρην :
 «Εἰς τῶν Χαρίτων τὴν αὐλὴν ἐκάθισεν ἡ φύσις·
 ἐσύναξεν, ἐμάζωξε κατὰ λεπτὸν τὰ πάντα·
 τοῦ κόσμου ἴλας τὰς χάριτας καὶ τὰς εὐμορφοσύνας
- 650 ἐσέ, κόρη, τὰς ἔδωκεν καὶ κατεπλούτισέ σε !

20 v

21 r

- ἐσένα τὰς ἐχάρισε ! Χαρὰ σ' ἐσένα, κόρη !/
 Τὸ σῶμά σου τὸ εὐγενικὸν ἴσον βεργίν τὸ ποίικε, 21 v
 κυπαρισσοβεργόλυγον ἐδημιούργησέν το·
 ἔπειτα μένεψυσησεν ὄλον κ' ἐψύχωσέν το·
 655 πᾶσα κοπήν καὶ χάρισμα ζῶν ἐπλαστούργησέν το·
 καὶ νά καὶ τοῦτο τὸ βεργίν, τὸ ὁ βασιλεὺς Ἐρώτων
 ἐσκεύασε μεθ' ἡδονῆς ὡς διὰ σένα, κόρη.
 Ὅριζω σε, ἀρχόντισσα, ἀπλωσε, πιάσέ το».
- Ἀπλώνει, παίρνει τὸ βεργίν ἐκ χειρὸς τοῦ Βελθάνδρου·
 660 ἀπήγειν καὶ ἐστάθηκεν ἔξω ἀπὸ τὰς ἄλλας,
 βαστάζων εἰς τὰς χεῖράς της τὸ βεργίν ὡς βραβεῖον.
 Ὡς οὖν ταῦτα πεπλήρωντο, ἰδοὺ Ἔρωσ πτερωμένος,
 καὶ λέγει : «Δεῦρο, Βέλθανδρε, ὁ βασιλεὺς καλεῖ σε».
- Καὶ σὺν τῷ λόγῳ παρευθὺς ἀκολουθεῖ ἐξοπίσω
 665 κ' εἰς τὸ ζαφειροτρίκλινον κατέλαβεν ἀπέσω,
 ἀφ' οὗ τὸ φλογοπόταμον κατέλυεν ἐκεῖνο.
 Βλέπει ἐκεῖ καθήμενον Ἔρωτα τοξοφόρον
 εἰς κεφαλὴν πάνυ ψηλὰ ἐκείνου τοῦ τρικλίνου,
 εἰς λίθον ἓνα λαξευτὸν λυχνιταρὶν σουπέδιν·
- 670 τριγύρωθεν νὰ στέκονται/τάγματα τῶν Ἐρώτων.
 Τοιαῦτα λέγει πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου :
 «Βέλθανδρε, πῶς τὴν σύγκρισιν, εἶπέ μοι, τὴν ἐποίικες;
 Καὶ ποῖαν ἐδώκες τὸ βεργίν νὰ ἴναι κυρία εἰς ὅλες ;
 Λοιπὸν εἶπέ μοι, Βέλθανδρε, καὶ λεπτολόγησέ με
- 675 τῆς καλλιωτέρας τὰ τερπνὰ, τὰς εὐμορφίας καὶ κάλλη·
 πῶς ὑπερτέρᾳ πέφυκε παρὰ τὰς ἄλλας αὕτη».
- «Ἐπεθυμείς, ἀντέφησεν, Ἔρων μου, τοῦ νὰ μάθῃς
 τὸ ποῖαν ἐδώκα τὸ βεργίν καὶ τὰ τερπνὰ της κάλλη,
 καὶ τὰ λοιπὰ χαρίσματα, τὰ ἔχει παρὰ τὰς ἄλλας ;
- 680 Ἐκ τῆς σελήνης ἔπεσεν ἐκεῖνη τὰς ἀγκάλας,
 καὶ τὸ λαμπρὸν της μερτικὸν ἀπέσπασεν καὶ ἀπήρην·
 τὴν συγκοπήν καὶ σύνθεσιν, τὰ τοῦ κορμιοῦ της μέλη
 αὕτη ἢ βασιλεία σου ἐκαλοδώρησέν τα
 καὶ καθεδρίαν ἔποιικεν ὀλοσωματωμένην
- 685 ἐπάνω νὰ καθέζεται εἰς κενοδοξισμόν σου·
 τοῦ κάλλους μέσον ἔπλασες κ' ἐσωματούργησές την/
 ὑπὲρ ἀνθρώπων ἔδωκες πᾶσαν κοπήν καὶ θέσιν·
 ἔχει μαλλιὰ χρυσαφωτὰ, ἴσα τῆς ἡλικίας της·
 ὡς χόρτον εἰς παράδεισον, ὡς σέλινα εἰς κήπον,
- 690 οὕτως εἶχε τὸ δάσωμα τῶν ὀμαλλιῶν ἢ κόρη·
 νὰ εἶπες ὅτι Χάριτες αἱ σύνολαι τοῦ κόσμου
 ἐπάνω της ἐκάθισαν κ' ἐθήκασιν κατοῦναν.
 Οἱ μῆνιγγές της ἐκ παντὸς χωρὶς ἀμφιβολίας
 ἔχουν τὸ ἀποτύπωμα τὸ σὸν χρυσοποικίλον.
- 695 Νὰ ρίψη τις τὸ βλέμμαν του μὰ εἶδεν ὀφθαλμούς της,
 πάραυτα τὴν καρδίαν του σύρριζον ν' ἀνασπάσουν.
 Εἰς τὸν βυθὸν τῆς λίμνης σου ἀπέσω κολυμβοῦσι
 μικρὰ - μικρὰ ἐρωτόπουλα· δοξεύουν, μέσα παίζουσι.
 Ὅφρυδια κατάμαυρα ἐφύσησεν ἢ τέχνη,
 700 γιοφύρια κατεσκεύασεν ἀπὸ πολλῆς σοφίας.
 Οἱ Χάριτες ἐχάλκευσαν τὴν μύτην τῆς ὠραίας,

- στόμα Χαρίτων, Χάριτος δόντια μαργαριτάρια.
Μάγουλα ροδοκόκκινα, αυτόθαπτα τὰ χεῖλη./
Ἐμύριζε τὸ στόμαν της χωρὶς ἀμφιβολίας.
- 705 Στρογγυλομορφοπίγουνος, ὑπερανασταλμένη,
λευκοβραχίων, τρυφερά, τράχηλος τουρνεμένος.
Ἡ μέση της ὀλόλιγνη μετὰ μεγάλης τέχνης·
ἀπλῶς ὡς λεπτοκάλαμον ἐκατασκευάσεν την.
Τὸ κλίμα τοῦ τραχήλου της καὶ τὸ ὑπολύγισμά της.
- 710 Σῶμα καὶ γὰρ ἐξαιρετόν ἐκ τῆς συνθέσεώς της
νὰ εἶπες ὅτι Χάριτες ἐξέρχονται ἀπ' αὐτήν.
Ὡς τροχὸς ἐτροχάλευσε τὴν βρύσην ὁ τεχνίτης.
Τὸ στήθός της παράδεισος ἐρωτικὸς ὑπάρχει.
Τὰ μῆλά της ἐφέγγασιν ἀπὸ ψιλῆς θεωρίας.
- 715 Τὸ βλέμμα πάνυ θαυμαστόν καὶ ἡ πορπατηξιά της·
ὅταν γυρίση ἀπόκοτα καὶ ἴδη ἐπάνω κάτω,
θερίζει σου τὴν αἴσθησιν, κόπτει σου καὶ τὴν φρόναν.
Καὶ σὲ αὐτόν, ὦ βασιλεῦ, κἂν τολμηρὸς μου ὁ λόγος,
ἂν σὲ σκιάσῃ πούπετις, σύμπτερος νὰ κατέβῃς!»!
- 720 Καὶ σὺν τῷ λόγῳ παρευθὺς ἄφαντος ἐγεγόνει./
Ταῦτα ἰδὼν ὁ Βέλθανδρος ἐξεστηκῶς ἐγίνη·
ἐχάθηκεν ὁ Ἔρωτας, ἐπέτασεν, ἐδιέβη·
ὁ στόλος ὁ τῶν γυναικῶν τελείως ἠφανίσθη.
Ὡς ὄνειρον ἐλύθηκε τὸ πρᾶγμα ὅσον εἶδε.
- 725 Τὸν νοῦν συστρέφων ἔφερε καὶ τὸν ἑαυτὸν του λέγει :
«Τί τοῦτο ; Πῶς παλιπετής, ἀσύστατε χρόνε τοῦ βίου ;»
Πάραυτα γοῦν ἐγύρισεν ὁ Βέλθανδρος ὀπίσω,
ἐσκόπησε τὸν τρίκλινον, ἦλθεν εἰς περιθόλιον,
εἶδεν ἐκεῖ τὰ πάντερπινα ἄνθη τοῦ παραδείσου·
- 730 ἐκείσε πάλιν ἔστρεψεν ἔνθα τὸ πρῶτον εἶδε
τὰ λιθοξόα ζῶδια τὰ μοιρογραφημένα·
ἀνέγνωσε τὰ γράμματα, ἐδάκρυσε μεγάλως
καὶ λέγει τότε μόνος του μὲ τὴν οἰκείαν του γνώμην :
«Ἐγὼ τὸ μοιρογράφημα τῆς ἰδικῆς μου τύχης
- 735 εἶδα κ' ἐκατεγνώρισα καὶ γεγραμμένον ἠῦρα·
εἰς Ἀντιόχειαν, ρηγὸς θυγάτηρ ἔγραφέ μου.
Καὶ ἄς ἀπέλθω εἰς αὐτήν, ὄνομα τὴν Χρυσάντζα.
Πολλὰ γὰρ ἐνὶ ἀδύνατον ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον
τὴν εἰμαρμένην/ἐκφυγεῖν καὶ τὸ τύχης κλῶσμα».
- 740 Καὶ σύντομα ἐξέβηκε τὴν πύλην τὴν τοῦ κάστρου·
ἠῦρκε τοὺς ἀνθρώπους του, καθὼς καὶ ἔταξέν τους·
κανεῖς οὐδὲν ἐτόλμησε νὰ ἔμπη εἰς τὸ κάστρον.
Καβαλλικεύγει πάραυτα μὲ τὰ παιδόπουλά του.
Περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ ἐστέναζε μεγάλως·
- 745 εἰς Ἀντιόχειαν ἔτρεχε· καὶ πότε νὰ ἐφτάσῃ ;
Καὶ πέντε ἐσυνέτρεχεν ἡμέρας ὀλοκλήρους·
ὀπτόταν δὲ ἐσέβηκε κάμπους Ἀντιοχείας,
τὸ κατὰ τύχην ἠῦρκε τὸν ρῆγα κινηγούντα.
Γοργὸν πεζεύει, προσκυνᾷ ὁ Βέλθανδρος τὸν ρῆγαν.
- 750 Ὁ ρῆγας τοῦτον κατιδὼν πολλὰ γονυκλιτοῦντα
ἀνέκραξεν ἀπὸ μακρὰ, φωνάζει πρὸς τὸν ξένον :
«Τὸ σχῆμά σου ρωμαϊκὸν φαίνεται ἀπ' ἐντεῦθεν·